

Rom den 1 februari 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Jag har glädjen att meddela er att den helige Fadern tog emot mig i en audiens för två dagar sedan, den 30 januari. Som vid andra tillfällen gick jag till detta möte stödd av er bön. När jag berättade om den vilja som prelaturens medlemmar och medarbetare har att vara Gud trogna som kristna, försäkrade jag honom ännu en gång att alla ständigt ber för honom och för hans böneämnen. Påven var som alltid mycket kärleksfull: han tackade för den tjänst som Verket gör för Kyrkan och han gav mig i uppdrag att förmedla hans välsignelse till medlemmarna och till de apostoliska verksamheterna över hela världen.

Vi bör alltid lyssna till hans lära, villiga att ge vår moder Kyrkan all vår hjälp. Låt oss dagligen göra **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam** till en verklighet i vårt liv: älska Påven mycket och låt oss stödja förberedelsen inför *Trons år* som han kommer att utropa inom några månader, så att vi växer i denna dygd och när många människor.

Veckan innan avslutades böneoktaven för de kristnas enhet med Paulus omvändelses högtid. Låt oss tacka Gud för den utveckling som under den helige Andes ledning gradvis sker och låt oss be Hjälparen om att låta hans nåd visa sig med allt större kraft. Må den röra de människors hjärtan, som har äran att vara kristna, så att Jesu önskan vid den sista måltiden uppfylls: *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te!*¹ må alla vara ett, såsom du, Fader, är i mig och jag i dig.

I Verket ber vi varje dag denna bön *pro unitate apostolatus*: så bestämde den helige Josemaría i själva början av Opus Dei. Under årens lopp underströk han hur viktigt denna bön var och insisterade på att vi skulle *be denna bön som en följd av att vi lever enligt den*. Vår Fader brann för att bönen för allas enhet som tror på Kristus – än mer, alla människors enhet – skulle understödjas av ansträngningen för att få det att bli verklighet, framför allt i det egna livet.

Våra trosbröder, de första kristna, har efterlämnat en tydlig lära till oss: *De deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna.*² Vi har ofta dröjt oss kvar vid denna sammanfattning av fornkyrkans historia: det är en text som vår Fader tog upp mycket ofta, så till den grad att han ville rista in den i en fris i ett av de första kapellen i

¹ Joh 17:21.

² Apg 2:42.

Verket. Han gjorde likadant i *Pensionato* i Rom när han bestämde att man skulle måla dessa ord på väggen där. Han sade alltid att *Verkets anda är de första kristnas anda*³ och han drev oss till att alltid försöka uppträda med samma konsekvens som de som öppnade upp Kyrkans väg.

När Påven Benedikt XVI har talat om de egenskaper som **kännetecknar den första kristna gemenskapen i Jerusalem som en plats av enhet och kärlek**,⁴ har han framhåvt att den helige Lukas inte begränsar sig till att beskriva en situation som varit, utan att han **framlägger det som ett föredöme, som en norm för den nuvarande Kyrkan, eftersom dessa fyra egenskaper alltid bör utgöra Kyrkans liv**.⁵ I själva verket är troheten till apostlarnas lära, enheten till själ och hjärta, firandet av Eukaristin och uthålligheten i bönen grundpelarna i det sanna kristna livet, vilka är nödvändiga för att Kyrkan skall kunna uppfylla sitt uppdrag helt och hållet i världen.

I detta sammanhang av bön för enheten vill jag konkret hänvisa till den kärlek som förenade dessa kvinnor och män. Som även den helige Lukas säger, *alla de många som hade kommit till tro var ett hjärta och en själ*.⁶

De kristnas enhet är en gåva från den helige Ande som vi måste be om med ihärdig bön. Men bönen bör vara smaksatt med kärlek. Låt oss vara övertygade om att, som den helige Fadern säger, **vårt sökande efter enhet kan göras på ett realistiskt sätt om förändringen i första hand görs i oss själva och om vi låter Gud verka, om vi låter oss omvandlas till Kristi avbilder, om vi träder in i det nya livet i Kristus, vilket utgör den sanna segern. Alla kristnas synliga enhet är alltid ett verk som kommer från ovan, från Gud, ett verk som förutsätter tillräcklig ödmjukhet för att erkänna vår svaghet och ta emot gåvan (...). Enheten som kommer från Gud kräver alltså vår dagliga förpliktelse att öppna oss för varandra i kärlek**.⁷

Den helige Augustinus predikade att "högmodet föder splittring, medan kärleken är moder till enheten".⁸ Vi bör vara medvetna om att var och en inom sig har fröet till splittring, eftersom vi alla bär på böjelsen att upphöja det egna jaget, som höjer sig som enhetens största fiende. Den skulle därför inte vara ett gott redskap som tänkte på sin egoism, som lät sig ledas av högmodet, som inte ansträngde sig för att ta bort sina personliga brister. Tvärtom, det är den *uppriktiga kärleken*,⁹ utan förställning, som den helige Paulus rekommenderar, som stärker det band som binder och garanterar broderligheten mellan personer som är mycket olika varandra, utan att förringa den mångfald i tankar och handlingar som nödvändigtvis finns på jorden. Därför bör en uppriktig bön för de kristnas enhet gå hand i hand med det konkreta utövandet av ödmjukheten och kärleken. *Att uppnå denna enhet och få den att stanna kvar*, förklarade vår grundare, *är en svår uppgift, som får näring genom akter av ödmjukhet, försakelse, tigande, genom att veta när man skall lyssna och förstå, genom att visa ädelmod och vara intresserad av den andres väl, genom att ha överseende varje gång det behövs: att verkligen kunna älska med gärningar*.¹⁰

Hos en kristen reduceras umgänget med alla dem som man möter på vägen aldrig till ren etikett eller hyfs, utan det uttrycker Kärleken, med versal, som Gud själv utgjuter i våra hjärtan. Därför stannar inte kärleken, tillgivenheten vid vissa känslor, även om dessa inverkar starkt på våra gärningar, eftersom vi inte bara är ande, utan män och kvinnor av kött och ben. Vi alla behöver dock rena våra känslor: i annat fall skulle det som kanske började som oegennyttig kärlek riskera att bli en frukt av egoismen, som söker att framhäva sig själv och som finner

³ S:t Josemaría, Anteckningar från hans förkunnelse, 23/4 1963.

⁴ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 19/1 2011.

⁵ *Ibid.*

⁶ Apg 4:32.

⁷ Benedikt XVI, Tal vid Angelusbönen, 22/1 2012.

⁸ S:t Augustinus, *Predikan* 46, 18 (PL 38, 280).

⁹ Jfr 2 Kor 6:6.

¹⁰ S:t Josemaría, Anteckningar från hans förkunnelse, 1972.

överdriven tillfredsställelse i sitt eget jag.

I encyklikan *Deus caritas est*, förklarar Benedikt XVI att **känslor kommer och går. Känslan kan vara en underbar "initialtändning", men den är inte hela kärleken.**¹¹ De bör renas och låtas mogna genom självförsakelse; endast så blir känslorna **kärlek i ordets fulla mening.**¹²

Det finns inga fler förebilder än Jesus Kristus. Därför består den kristna kärleken i att älska som Han har älskat oss: ända till att han ger sig själv helt och hållet till Fadern av kärlek och för vår frälsnings skull. Han gav oss detta i arv vid den sista måltiden: *Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.*¹³ I de första kristna församlingarna tog detta nya bud form så till den grad att hedningarna förundrat utbrast: "Se hur de älskar varandra!"¹⁴

Den sanna kristna kärleken, som är delaktighet i den kärlek som svämmade ur det människoblivna Ordets hjärta, är genomdränkt av offer; den söker inte självbekräftelse, utan andras väl, och den kännetecknas som en uppgift som man aldrig kan anse vara avslutad: vi behöver lära oss att älska genom att som föredöme ha vår Herre, jungfru Maria och de helgon som älskat Gud och nästan mest. Låt oss känna ansvaret att börja och börja om på nytt varje dag, många gånger om dagen, med små tjänster och tecken på hängivelse till andra – ibland även i viktigare saker – som de andra kanske inte upptäcker, som inte går vår Fader Gud förbi obemärkta. Låt oss komma ihåg hur ofta vår Fader underströk profetens ord för oss: *discite benefacere*,¹⁵ lär er göra det goda, låt oss avsluta allt det väl som vi gör.

När vi gör på det sättet, blir kärleken till nästan möjlig i den mening som Jesus förkunnar den. Den består i det faktum att jag, i Gud och med Gud, älskar den person som jag inte uppskattar eller som jag inte ens känner. Detta är bara möjligt utifrån det inre mötet med Gud, som har blivit en viljans gemenskap och som sträcker sig ända till känslan. Då lär jag mig att se denne andre, inte bara med mina ögon, utan i Jesu Kristi perspektiv.¹⁶

Jag drar mig inte för att upprepa att detta sätt att uppträda givetvis kräver vår ansträngning för att lämna vårt jag åt sidan och glömma bort oss själva. Kärlek och ödmjukhet har ett mycket nära samband och deras mogna frukt är enheten. *Om vi uppriktigt anser oss vara ingenting; om vi förstår att den svagaste och ynkeligaste varelse som kan tänkas skulle vara bättre än vi om vi saknade Guds hjälp; om vi ser oss vara i stånd att göra oss skyldiga till alla tänkbara fel och förskräckligheter; om vi vet att vi är syndare trots att vi ihärdigt kämpar mot alla de många fall då vi är otrogna, hur kan vi då tänka något ont om våra medmänniskor? Hur kan vi då odla fanatism, intolerans eller högfärd i våra hjärtan?*

*Ödmjukheten leder oss vid handen till detta sätt att behandla vår nästa, som är det bästa: att förstå alla, att leva tillsammans med alla, att ursäkta alla; att inte orsaka splittring eller resa hinder; att uppföra sig – alltid! – som redskap för enhet.*¹⁷

Liksom alla dygder bör kärleken utövas med ordning. Utan att särbehandla någon kommer den alltså att i första hand rikta sig till dem vi har runt omkring oss: vår familj, vänner, arbetskollegor, grannar och bekanta... På detta sätt kommer vi att bidra till att Kyrkans enhet blir fastare och att den efterlängttade enhet mellan alla kristna kommer till stånd, förutsatt att vi är grundade på bön. Hur behandlar vi de personer som Gud satt vid vår sida? Vilka dagliga tjänster utförda med glädje visar vi var och en? Anstränger vi oss så att *Kristi väldoft*,¹⁸ som

¹¹ Benedikt XVI, Encyklika *Deus caritas est*, 25/12 2005, nr 17.

¹² *Ibid.*

¹³ Joh 13:34-35.

¹⁴ Tertullianus, *Apologeticum* 39, 7 (CCL 151).

¹⁵ Jes 1:17.

¹⁶ Benedikt XVI, Encyklika *Deus caritas est*, 25/12 2005, nr 18.

¹⁷ S:t Josemaría, *Guds vänner*, nr 233.

¹⁸ 2 Kor 2:15.

kommer från en uppriktig vänskap och från en mänsklig tillgivenhet som genomsyrats av kärleken till Gud, märks hemma, på arbetet och i våra umgängeskretsar?

*Det viktigaste apostolat som vi kristna skall bedriva i världen, det bästa vittnesbördet på vår tro, är att bidra till att man inom Kyrkan skall kunna leva i en anda av äkta kärlek. Om vi inte älskar varandra på riktigt, om det förekommer angrepp, förtal och gräl, vem kommer då att känna sig dragen till dem som hävdar att de förkunnar Evangeliets glada budskap?*¹⁹

Herren ber oss att så förståelse och förlåtelse i samhällets olika miljöer. Detta kallar han varje kristen till och detta förväntar han sig av människorna. Denna sådd är möjlig om Kristi kärlek driver oss, som förmår integrera skillnader i karaktär, utbildning och kultur i Kristi mystiska kropps enhet, utan att något tar sönder den. *Aposteln förnekar inte olikheterna: var och en har sin egen gåva från Gud, vissa på sitt sätt, andra på sitt (jfr 1 Kor 7:7). Men dessa skillnader skall tjäna till Kyrkans välgång. Jag känner mig nu manad att be Herren – skriver den helige Josemaría – att han inte skall tillåta att det råder osämja mellan människor i hans Kyrka på grund av brist på kärlek. Kärleken är saltet för de kristnas apostolat; om det mister sin salta, hur kan vi då visa oss för världen och med högburet huvud förklara att här finns Kristus?*²⁰

Om två veckor, den 14 februari, kommer vi i Verket att minnas årsdagen av utbredandet av det apostoliska arbetet till kvinnor 1930 och grundandet av Det heliga Korsets prästsällskap 1943. Vår Fader ansåg att detta sammanträffande i datum, men olika år, var ett tecken på Guds försyn, som kraftfullt ville understryka Opus Deis enhet. Låt oss tacka för denna Guds gåva som var och en av oss bör främja och försvara, framför allt i vårt eget liv och även i vår omgivning.

Låt oss be för alla herdar i Kyrkan, så att alla tillsammans med Petrus, den mystiska kroppens synliga huvud, går till Jesus genom Maria. Låt oss inte sluta med att ropa till den helige Ande så att alla kristna och hela mänskligheten införlivas helt i den katolska kyrkans enhet, så att vår Herres ord uppfylls: *Jag har också andra får, som inte hör till den här fjällan. Också dem måste jag leda, och de skall lyssna till min röst, och det skall bli en hjord och en herde.*²¹

Jag vill inte avsluta utan att uttryckligen påminna er att don Alvaro firade sin namnsdag den 19 februari. Av hans gensvar till Gud kan vi bland annat lära oss att omsorgsfullt värna om denna övernaturliga familj som Herren kallat oss till – Kyrkan, Verket – och hängivet ägna oss åt denna uppgift med glädje, liksom den helige Josemarías förste efterträdare som Opus Deis ledare.

Stöd mig som vanligt i mina böneämnen, och be konkret särskilt för de adjungerade söner till mig som jag kommer att diakonviga den 18 februari.

Med all sin tillgivenhet välsignar er

er Fader

+ Javier

¹⁹ S:t Josemaría, *Guds vänner*, nr 226.

²⁰ *Ibid.* nr 234.

²¹ Joh 10:16.